

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **V. P.**, bytem, zast. JUDr. Stanislavem Sobotovičem, advokátem se sídlem Farská 46, 949 01 Nitra, Slovenská republika, proti žalované: **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Procesní situace:

Rozhodnutím ČSSZ ze dne 30. 9. 2011, č.j. byla zamítnuta žádost účastníka řízení o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k článku 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

Proti rozhodnutí podal žalobce námitky doručené žalované dne 17. 10. 2011, v nichž žádal o zhodnocení doby pojištění v období od 1. 9. 1964 do 31. 12. 1992 jako české doby pojištění pro posouzení nároku na přiznání českého starobního důchodu. Zároveň odkázal na

rozsudek Krajského soudu v Nitře, sp. zn. 23 Sd 69/2011 ve věci rozhodnutí o místě sídla zaměstnavatele, u nějž byl ve stejnou dobu zaměstnán i účastník řízení s tím, že sporná doba byla zhodnocena jako česká doba pojištění.

Rozhodnutím ČSSZ ze dne 14. 11. 2011 č.j. byly námitky žalobce zamítnuty a rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2011 bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních námitek:

V žalobě ze dne 29. 11. 2011 uvedl žalobce, že na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 1977 uzavřel pracovní poměr s Tranzitním plynovodem, národní podnik, oblastní závod Nitra. Z její úvodní části vyplývá, že jeho zaměstnavatel byl Tranzitní plynovod, n. p., se sídlem v Praze 3, Na Chmelnici 54. Pracoviště měl na Kompresorové stanici č. 4, Ivanka pri Nitre. Ke dni 31. 12. 1992 byl stále zaměstnancem Tranzitního plynovodu – Kompresorová stanice Ivana pri Nitre. Navrhl soudu, aby si vyžádal výpis z obchodního rejstříku Městského soudu Praha, oddíl ALX, vložka 117, z kterého zjistí, že v něm byla zapsána organizace České plynárenské podniky, státní podnik se sídlem v Praze. Do rejstříku byla zapsána dne 18. 7. 1990 a výmaz byl proveden dne 28. 1. 1998. Tato organizace měla odštěpný závod Český plynárenský průmysl, s.p., Tranzitní plynovod se sídlem v Praze, zapsaný do obchodního rejstříku dne 18. 7. 1990 a vymazaný dne 21. 12. 1993. Provoz tranzitního plynovodu tehdy řídil celostátní podnik – Tranzitní plynovod se sídlem v Praze. Převážná síť plynu přes Slovensko kromě jiného tvoří i systém čtyř kompresorových stanic, včetně kompresorové stanice č. 4 Ivanka pri Nitre. Ta organizačně spadala pod oblastní závod Nitra a ten pod Tranzitní plynovod Praha. Podle oznámení Sociální pojišťovny – ústředí v Bratislavě v řízení vedeném u Krajského soudu v Nitře, pod č.j. 23 Sd 69/2011 dnem rozdělení ČSFR na základě dohody o rozdělení Tranzitního plynovodu Praha podle územního principu byla do organizace Slovenský plynárenský průmysl, s. p. včleněna slovenská část Tranzitního plynovodu Praha jako divize přepravy s názvem Slovtransgaz. Z toho vyplývá, že ke dni 31. 12. 1992 byl zaměstnancem Českého plynárenského podniku, s. p. se sídlem v Praze. Proto jsou do doby zabezpečení získané do 31. 12. 1992 dobami zabezpečení České republiky a žalovaná měla žalobci přiznat starobní důchod za celou dobu, kterou získal do 31. 12. 1992. Že měla žalovaná takto postupovat vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu SR sp. zn. 7 So 38/2009 ze dne 26. 11. 2009, neboť situace byla taktéž taková, sice, že návrhatele měl zaměstnavatele se sídlem v Olomouci, tedy na území České republiky. Uvedený rozsudek potvrdil správnost postupu Sociální pojišťovny, kdy za období do 31. 12. 1992 postoupila žádost tohoto občana k rozhodnutí o starobním důchodu žalované.

Dále opětovně poukázal na obsah spisu Krajského soudu v Nitře, č.j. 23 Sd 69/2011, v němž také se řešila otázka, kde zaměstnavatel měl sídlo ke dni 31. 12. 1992 Tranzitní plynovod. Pracovník J. Z. byl zaměstnancem té samé organizace jako žalobce. V jeho případě odpůrce po prověření rozhodujících skutečností uznal, že jeho zaměstnavatel měl ke dni 31. 12. 1992 sídlo v České republice. Proto mu rozhodnutím č. přiznal starobní důchod za dobu do 31. 12. 1992, kterou odpracoval pro Českou republiku. Stejně tak přiznal starobní důchod i dalším spolupracovníkům. Z uvedeného důvodu považoval žalobce postup žalované za diskriminační a v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se základní práva a svobody zaručují všem bez rozdílu. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Shrnutí základních argumentů uvedených ve vyjádření žalované ze dne 20. 12. 2011, replice žalobce k vyjádření ze dne 16. 1. 2011 a vyjádření žalované k replice žalobce ze dne 1. 2. 2012:

K žalobním námitkám uvedla žalovaná, že z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že žalobce uplatnil dne 10. 1. 2011 prostřednictvím slovenského nositele pojištění žádost o starobní důchod z českého důchodového systému s datem přiznání od 20. 6. 2011, tj. od dosažení důchodového věku podle českých právních předpisů. K žádosti byly připojeny evidenční listy důchodového zabezpečení uložené v evidenci Sociální pojišťovny v Bratislavě mimo jiné též evidenční list odeslaný dne 23. 2. 2004 s razítkem organizace „Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26“. Z dalších podkladů založených ve spisové dokumentaci vyplývá, že žalobce ke dni 31. 12. 1992 pracoval v Kompresorové stanici č. 4 Ivanka pri Nitre, Oblastný závod Nitra. Žalovaná ve spolupráci s Ministerstvem práce a sociálních věcí České republiky provedla podrobnější šetření vztahů mezi Českým plynárenským průmyslem, Slovenským plynárenským průmyslem a Tranzitním plynovodem, aby bylo možno správně stanovit příslušnost žalované nebo slovenského nositele pojištění k přiznání důchodu za doby zabezpečení (pojištění) získané do 31. 12. 1992 na území ČSFR. Žalovaná současně požádala Ministerstvo práce a sociálních věcí i o stanovení obecného postupu pro futuro v dalších obdobných případech, a to i s přihlédnutím k judikatuře slovenských soudů.

Šetřením bylo zjištěno, že pracovní smlouvy některých dotčených zaměstnanců mají v záhlaví uveden název zaměstnavatele Český plynárenský průmysl, Tranzitní plynovod, o. z. Praha, Kompresorová stanice č. 4 Ivanka pri Nitre, u některých je uveden název zaměstnavatele Tranzitní plynovod, národní podnik, Oblastný závod Nitra tak, jak je tomu i v případě žalobce. Na evidenčních listech důchodového zabezpečení je uveden zaměstnavatel Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, Bratislava, Divize STG – závod 04, 951 12 Ivanka pri Nitre, popřípadě Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26.

Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl ALX, vložka 117, bylo zjištěno, že dne 30. 12. 1988 byla do obchodního rejstříku zapsána organizace České plynárenské podniky, koncern, která byla dne 18. 7. 1990 transformována na Český plynárenský podnik, státní podnik (k výmazu z obchodního rejstříku došlo dne 28. 1. 1998). Pod tímto subjektem byla dne 20. 1. 1989 zapsána vnitřní organizační jednotka Tranzitní plynovod, koncernový podnik (bez uvedení sídla), a dne 18. 7. 1990 Tranzitní plynovod, odštěpný závod (bez uvedení sídla). Tranzitní plynovod, národní podnik, se sídlem Revoluční 2, Praha 1, později Na Chmelnici 54, Praha 3, byl z obchodního rejstříku vymazán ke dni 31. 12. 1976. Od tohoto data byl pak do obchodního rejstříku zapsán Tranzitní plynovod, koncernový podnik se sídlem Na Chmelnici 54, později Štěpánská 28, Praha 1, který byl vymazán ke dni 2. 1. 1989. Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Okresním soudem v Bratislavě I bylo dále zjištěno, že od 1. 1. 1989 byla v obchodním rejstříku zapsána organizace Slovenský plynárenský priemysel, štátny podnik (později Slovenský plynárenský priemysel, a.s.), se sídlem Mlynské nivy 44/a, Bratislava, který měl několik odštěpných závodů, mimo jiné odštěpný závod Nitra, se sídlem v Nitře (zapsán od 1. 1. 1989, vymazán 20. 3. 1998). Předmětem činnosti Slovenského plynárenského průmyslu bylo (mimo jiné) řízení plynárenské soustavy ČSFR v rámci sdružené činnosti s Českým plynárenským podnikem.

Žalovaná má k dispozici dále anonymizovanou verzi rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28. 10. 2009, č.j. 9 So/15/2009, který v soudním řízení ve věci důchodových nároků bývalého zaměstnance Kompresorové stanice Ivanka při Nitre uvedl, že dosavadní důkazy nevylučují závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovní právní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem oblastního závodu v Nitře. Nejvyšší soud Slovenské republiky dále uvedl, že není přitom možné přehlédnout skutečnost, jak na to už Nejvyšší soud poukázal, že evidenční list vyhotovený SPP a.s. obsahuje i období důchodového pojištění, po které navrhovatel pracoval u zaměstnavatele Tranzitní plynovod s.p., oblastní závod Nitra (viz např. Dodatek k pracovní smlouvě z 22. dubna 1975 či 2. 1. 1980, kde existence oblastního závodu v Nitře je nepochybná, stejně tak jako oprávnění ředitele podepisovat dodatek pracovní smlouvy). Soud zároveň v předmětném rozsudku vytkl Sociální pojišťovně, že se neřídila předchozím rozsudkem Nejvyššího soudu Slovenské republiky v téže věci ze dne 22. 3. 2007, č.j. 6 So/129/2006.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem a s ohledem na nejednotné rozhodování obou nositelů pojištění (v některých případech se k přiznání důchodu za federální dobu považovala příslušná česká i slovenská strana, v jiných případech žádná), proto Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky dospělo k závěru, že pokud jde o zaměstnance Kompresorové stanice Ivanka při Nitre, nelze za současného skutkového stavu prozatím určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy, a proto má být v těchto případech postupováno analogicky podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy a čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle něhož pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Tento postup odpovídá i čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

Žalovaná tedy na základě shora uvedeného stanoviska žádost žalobce o starobní důchod zamítla, neboť žalobce po 31. 12. 1992 nezískal na území České republiky žádnou dobu pojištění a k hodnocení doby zabezpečení (pojištění) získané na území ČSFR před 1. 1. 1993 je podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy příslušný slovenský nositel pojištění (žalobce měl ke dni 31. 12. 1992 trvalé bydliště na území Slovenské republiky).

Za současného stavu věci žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 16. 1. 2011 uvedl, že v pracovní smlouvě měl jako zaměstnavatele uvedený Tranzitní plynovod, národní podnik, oblastní závod Nitra. Pracovní smlouva dne 2. 2. 1977 byla uzavřena mezi ním a Tranzitním plynovodem, národní podnik Praha 3, Na Chmelnici 54. Dnem rozdělení ČSFR, tedy ode dne 1. 1. 1993 na základě dohody o rozdělení Tranzitního plynovodu Praha podle územního principu byla do organizace Slovenský plynárenský priemysel, štátný podnik, včleněna slovenská část tranzitního plynovodu Praha jako divize přepravy s názvem Slovtransgaz. Z tohoto oznámení vyplývá, že ke dni 31. 12. 1992 byl pracovníkem Českého plynárenského podniku státní podnik se sídlem v Praze. Ten byl do obchodního rejstříku zapsaný dne 18. 7. 1990 a vymazaný z něho dne 21. 12. 1993. Proto doby zaměstnání získané do dne 31. 12. 1992 jsou doby zabezpečení získané v České republice.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce ze dne 1. 2. 2012 odkázal na vázanost stanoviskem Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, které dospělo k závěru, že za současného skutkového stavu nelze u zaměstnanců Kompresové stanice Ivanka pri Nitre prozatím určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy a čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle něhož pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zabezpečení získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Tento postup odpovídá i čl. 6 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Zároveň bylo dohodnuto, že již přiznané nároky prozatím nebudou přehodnocovány. Výklad Ministerstva práce a sociálních věcí ČR byl učiněn s přihlédnutím k rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28. 10. 2009, č.j. 9 So/15/2009, který v soudním řízení ve věci důchodových nároků jednoho z bývalých zaměstnanců Kompresorové stanice Ivanka pri Nitre, dožadujícího se slovenského důchodu uvedl, že dosavadní důkazy nevylučují závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovněprávní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem oblastního závodu v Nitře. Nejvyšší soud Slovenské republiky dále uvedl, že není přitom možné přehlédnout skutečnost, jak na to už Nejvyšší soud poukázal, že evidenční list vyhotovený SPPa.s obsahuje i období důchodového pojištění, po které navrhovatel pracoval u zaměstnavatel Tranzitní plynovod, n.p., Oblastní závod Nitra. Soud zároveň v předmětném rozsudku vytkl Sociální pojišťovně, že se neřídila předchozím rozsudkem Nejvyššího soudu Slovenské republiky v téže věci ze dne 22. 3. 2007, č.j. 6 So/129/2006. Vzhledem k dosavadnímu nejednotnému rozhodování obou nositelů pojištění je nutno předmětnou záležitost i do budoucna řešit na mezistátní úrovni. Nástrojem, který slouží k tomu, aby pojištěnec nebyl do doby sjednocení rozporných stanovisek obou nositelů pojištění krácen na svých právech, je právě analogické použití kritéria uvedeného v čl. 20 odst. 2 Smlouvy, které je v souladu s koordinačními předpisy Evropské unie.

K námitce žalobce, že pracovní smlouva byla uzavřena mezi ním a Tranzitním plynovodem, národním podnikem se sídlem Praha 3, Na Chmelnici 54, žalovaná uvedla, že tento podnik byl zrušen již ke dni 31. 12. 1976 a od tohoto data byl zřízen Tranzitní plynovod, koncernový podnik. Dle otisku razítka uvedeného na pracovní smlouvě byla tato smlouva sjednána s Tranzitním plynovodem, národním podnikem, Oblastný závod Nitra. Na evidenčním listu důchodového zabezpečení je za dobu zaměstnání u Tranzitního plynovodu uvedeno razítko organizace Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlýnské nivy 44/a, Bratislava.

IV.

Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

Dne 18. 8. 2006 podal žalobce žádost o předčasný starobní důchod s požadavkem jeho přiznání ode dne 19. 8. 2006. Dne 15. 3. 2011 podal žádost o starobní důchod s datem přiznání ode dne 20. 6. 2011. Obě žádosti byly podány u Sociální pojišťovny, ústredie Bratislava. Ve spise se nachází rozhodnutí ČSSZ ze dne 31. 8. 2007, č., jímž byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 29 a § 31 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s přihlédnutím k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, neboť nárok na starobní důchod dle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění mu nevznikl, protože nedosáhl důchodového věku, který činil

62 let a 4 měsíce. Nárok na starobní důchod dle ust. § 31 citovaného zákona též nevznikl, protože ke dni 19. 8. 2006 od něhož žádá přiznání starobního důchodu do dosažení důchodového věku chybělo více jak tři roky.

Dne 30. 1. 2008 bylo vydáno rozhodnutí Sociální poisťovny, ústredie č. 490 220 318/4280, kterým žalobci byl přiznán ode dne 19. 8. 2006 předčasný starobní důchod v částce 4.092,- Sk měsíčně.

Rozhodnutím ČSSZ ze dne 30. 9. 2011, č. byla pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a s přihlédnutím k čl. 57 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod. Žalovaná postupovala ve smyslu čl. 57 odst. 1 nařízení č. 883/2004, podle čl. 20 Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou č. 228/1993 Sb., čl. 15 Správního ujednání o provádění smlouvy, čl. 20 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993, ust. § 28 a ust. § 29 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění a zaujala stanovisko, že vzhledem k tomu, že účastník řízení byl k datu 31. 12. 1992, tj. k rozdělení ČSFR zaměstnán u organizace Slovenský plynárenský průmysl, a.s., Mlýnské nivy 44/a, Bratislava, Divize STG – závod 04 Ivanka pri Nitre, sídlo této divize nebylo zapsáno v obchodním rejstříku České republiky, proto doby pojištění byly považovány za doby zabezpečení Slovenské republiky. Žalobce na území České republiky po datu 31. 12. 1992 nezískal žádnou dobu pojištění, nesplnil tedy podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod podle českých právních předpisů a ani podmínku jednoho roku pro získání nároku na starobní důchod podle nařízení č. 883/2004. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 17. 10. 2011 námitky, o nichž žalovaná rozhodla dne 14. 11. 2011 č., námitky zamítla a rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2011 potvrdila. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně posoudil důvodnost žaloby z hlediska platných českých právních předpisů a Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systému sociálního zabezpečení. Ode dne 1. 5. 2004, tj. od vstupu ČR a SK do Evropské unie je oblast úpravy právních vztahů týkajících se sociálního zabezpečení mezi uvedenými státy koordinovaná citovaným Nařízením rady (EHS) č. 1408/71, ode dne

1. 5. 2010 Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. Dosavadní dvoustranné smlouvy uzavřené mezi členskými státy před vstupem uvedeného nařízení v platnost, resp. jednotlivá ustanovení těchto smluv, se aplikují pouze v případě, pokud jsou uvedeny v příloze III. Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 dle článku 7 odst. 2 tohoto nařízení. Ve vztahu mezi Českou republikou a Slovenskou republikou je i po dni 1. 5. 2004 nadále aplikovatelný článek 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení.

Podle čl. 20 odst. 1 citované smlouvy doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky nebo naposledy před tímto dnem.

Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení se sídlem zaměstnavatele rozumí adresa, která jako sídlo je zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.

Podle čl. 15 odst. 2 Správního ujednání není-li adresa zaměstnavatele v obchodním rejstříku uvedena, postupuje se podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy.

Z obsahu námitek podaných žalobcem v námitkovém řízení vyplývá, že žádal o zhodnocení doby pojištění v období od 1. 9. 1964 do 31. 12. 1992, a to jako české doby pojištění pro posouzení nároku na přiznání českého starobního důchodu. V příloze č. 1 k žádosti o starobní důchod je uveden přehled dob zaměstnání (pojištění) a jiných činností žalobce sice od 1. 9. 1967 do 31. 8. 1978 Krajská vojenská správa Bratislava, od 1. 9. 1978 do 31. 12. 2004 Slovenský plynárenský priemysel Bratislava, od 1. 1. 2005 do 1. 9. 2005 nezaměstnaný evidovaný, od 2. 9. 2005 do 15. 12. 2005 Humanag spol. s r.o. Bratislava, od 16. 12. 2005 Met Šaľa, spol. s r.o. Z kopie pracovní smlouvy vyplývá, že tato byla uzavřena mezi Tranzitným plynovodem koncernovým podnikem, oblastný závod Nitra (dle otisku razítka) a žalobcem dne 1. 9. 1978. V obsahu smlouvy je uvedeno, že je uzavřena mezi žalobcem a Tranzitným plynovodem Praha, Na Chmelnici, Nouz 54, ačkoliv žalovaná zjistila, že označený podnik byl zrušen ke dni 31. 12. 1976 a od tohoto data byl zřízen Tranzitný plynovod koncernový podnik oblastný závod Nitra. Na Kópiích evidenčních listů důchodového zaměstnání je však razítko Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26. Ve spisové dokumentaci je dále evidováno potvrzení Slovenského plynárenského priemyslu, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava 26, prokazující skutečnost, že žalobce pracoval v plynárenských organizacích (po restrukturalizaci a delimitaci, měly různé názvy), a to nepřetržitě od 1. 9. 1978 do 31. 12. 2004). Po zrušení ČSFR od 1. 1. 1993 se Tranzitný plynovod Praha přetransformoval na Slovensku do Slovenského plynárenského priemyslu, š.p., Divize Slovtransgaz, z oznámení Slovenského plynárenského priemyslu, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava ze dne 17. 8. 2007, vyplývá, že žalobce ke dni 31. 12. 1992 byl zaměstnancem oblastního závodu Nitra, který spadl pod Tranzitní plynovod Praha. Z dalších podkladů založených ve spisové dokumentaci vyplývá, že žalobce ke dni 31. 12. 1992 pracoval v kompresorové stanici č. 4 Ivanka pri Nitre, Oblastný závod Nitra.

Na základě šetření provedené žalovanou bylo zjištěno z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl ALX, vložka 117, že dne 30. 12. 1988 byla do obchodního rejstříku zapsána organizace České plynárenské podniky, koncern, která byla dne 18. 7. 1990 transformována na český plynárenský podnik, státní podnik (k výmazu z obchodního rejstříku došlo dne 28. 1. 1998). Pod tímto subjektem byla dne 20. 1. 1989 zapsána vnitřní organizační jednotka Tranzitní plynovod, koncernový podnik (bez uvedení sídla), a dne 18. 7. 1990 Tranzitní plynovod, odštěpný závod (bez uvedení sídla). Tranzitní plynovod, národní podnik, se sídlem Revoluční 2, Praha 1, později Na Chmelnici 54, Praha 3, byl z obchodního rejstříku vymazán již dne 31. 12. 1976. Od tohoto data byl pak do obchodního rejstříku zapsán Tranzitní plynovod, koncernový podnik se sídlem Na Chmelnici 54, později Štěpánská 28, Praha 1, který byl vymazán ke dni 2. 1. 1989. Z výpisu z obchodního rejstříku vedeného Okresním soudem v Bratislavě I bylo dále zjištěno, že od 1. 1. 1989 byla v obchodním rejstříku zapsána organizace Slovenský plynárenský priemysel, štátný podnik (později Slovenský plynárenský priemysel, a.s.), se sídlem Mlynské nivy 44/a, Bratislava, který měl několik odštěpných závodů, mimo jiné odštěpný závod Nitra, se sídlem v Nitře (zapsán od 1. 1. 1989, vymazán 20. 3. 1998). Předmětem činnosti Slovenského plynárenského průmyslu bylo (mimo jiné) řízení plynárenské soustavy ČSFR v rámci sdružené činnosti s českým plynárenským podnikem.

Je nesporné, jak vyplývá z argumentace žalobce i žalované, že ve věci rozhodování o dávce důchodového pojištění není doposud jednotné rozhodování obou nositelů pojištění, proto i soud se přiklonil ke stanovisku Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, orgánu, který dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů řídí Českou správu sociálního zabezpečení. Při posuzování důchodových nároků bývalých zaměstnanců Kompresorové stanice Ivanka pri Nitre byl učiněn závěr, že u zaměstnanců Kompresorové stanice Ivanka pri Nitre prozatím nelze určit příslušnost nositele pojištění podle sídla zaměstnavatele zapsaného v obchodním rejstříku ve smyslu čl. 15 odst. 2 Správního ujednání o provádění Smlouvy. Z důvodu odlišných stanovisek obou nositelů pojištění ve věcech přiznání důchodů, byl proto vysloven názor, že je třeba analogické použití kritéria uvedeného v čl. 20 odst. 2 Smlouvy, podle kterého, pokud občan neměl ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem, zaměstnavatele se sídlem na území ČSFR, považují se doby zaměstnání získané před tímto dnem za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl občan trvalý pobyt ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem.

Podle čl. 6 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 v případě rozdílných stanovisek mezi institucemi nebo orgány dvou nebo více členských států ve věci určení instituce, která by měla poskytnout peněžité nebo věcné dávky, má dotyčná osoba, která by v případě neexistence tohoto sporu mohla o dávky žádat, nárok na prozatívní dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí místa bydliště nebo, nemá-li bydliště na území žádného z dotčených členských států, má nárok na dávky stanovené podle právních předpisů uplatňovaných institucí, které byla její žádost podána nejdříve.

Dle názoru Krajského soudu v Brně právní stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí ČR koresponduje s citovaným čl. 6 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, proto i soud jej převzal jako rozhodující v řešení předmětné právní problematiky. Je však nutno zdůraznit, že uvedený postup byl zvolen z důvodu prevence krácení práv účastníka, nejedná se však o řešení trvalého charakteru. Citované stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí ČR vychází i z rozsudku Nejvyššího soudu Slovenské republiky ze dne 28. 10. 2009, č.j. 9 So/15/2009 týkající se jednoho z bývalých zaměstnanců

Kompresorové stanice Ivanka pri Nitre, v němž je uvedeno, že „dosavadní důkazy nevylučují závěr, že sídlo zaměstnavatele ke dni 31. 12. 1992 bylo ve Slovenské republice, když všechny v řízení předložené pracovně-právní akty (pracovní smlouvy) jsou signovány příslušným pracovníkem Oblastního závodu v Nitře.“

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalovaného netrpí vadou chybného posouzení právní otázky, a proto uzavírá, že žaloba je nedůvodná a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla proto zamítnuta.

Žalobce ve věci samé nebyl úspěšný, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová